

První máj ve znamení odporu proti vládě!

Protože práce je základ lidského žití...

Moravská kapela pod vedením Jana Pravdy vítala přes čtyři stovky účastníků prvomájové manifestace v parku Moravského náměstí uprostřed Brna. Hlavními řečníky byli lídr kandidátů městské organizace KSČM do Zastupitelstva Jihomoravského kraje Helena Sýkorová a kandidát KSČM do Senátu za brněnský obvod č. 59 Martin Říha.

Pozornost na náměstí poutal např. závodní automobil společnosti Auto Duchoň Racing Team posetý emblémy KSČM. Také sdělení konferenciéra a zastupitele **Pavla Březy** od generální konzula Ruské federace v Brně Andreje Jevgeněviče Šaraškina, který pozval všechny české občany a své ruské krajany na přípomínku 67. výročí Dne vítězství ve Velké vlastenecké válce se smuteční slavností 9. května v 10 hodin na Čestném pohřebišti Ústředního hřbitova v Brně.

Kandidátka **Helena Sýkorová** provedla posluchače 122 letou historií Svátku

práce od krvavých událostí v Chicagu po obnovený kapitalismus, kdy trvá boj za osmihodinovou pracovní dobu, za odstranění vykořisťování člověka člověkem a za sociálně spravedlivější společnost. Vypočetla, kolik se v často odsuzovaném období po roce 1968 postavilo nových průmyslových podniků, všechny dálnice, všechna sídliště, jaderné elektrárny, rostla vzdělanost lidí, jezdilo se na montáže do zahraničí, kam se z Československa vyvážely investiční celky. Dnes naopak zahraniční investoři v ČR nechtějí, aby Češi v jejich montovných měli vysoké vzdělá-

ní, protože vědu, výzkum a vývoj novinek chytrými lidmi mají doma ve své zemi.

Martin Říha označil za své kandidátské předsevzetí zajistit pro Brňáky čistou politiku bez korupce, obnovit sociální stát, zajistit investice pro Brno, dostavbu velkého městského dopravního okruhu a vytvořit v Brně snesitelný systém dopravy. Za své krédo vyhlásil též boj za vytváření pracovních míst pro všechny. To včetně obnovení zemědělské výroby v Jihomoravském kraji a v minulých letech zlikvidovaného konzervářského zpracovatelského potravinářského průmyslu. (vž)

PŘEJEME ZDAR JEDNÁNÍ SJEZDU!

Brněnský kandidát do Senátu za obvod č. 59 Martin Říha. Foto Václav Žalud

Hovoří brněnská jednička z kandidátů na krajskou zastupitelku Helena Sýkorová. V pravo - H. Sýkorová i ostatní kandidáti besedovali s účastníky oslav. Foto Tibor Dávid

Z vystoupení soudružky Sýkorové na oslavách 1. máje 2012

Vážení spoluobčané,

většina vystoupení na oslavách Svátku práce připomíná v úvodu historii jeho zavedení.

Připomeňme si tedy, že prvním impulsem byla stávka za osmihodinovou pracovní dobu, která se uskutečnila pod vedením odborů za účasti asi 300 tisíc pracujících v roce 1886 v Chicagu. Následující shromáždění 3. a 4. května si vyžádala několik obětí

z řad protestujících při střetech s policií. Následoval soudní proces, jehož výsledkem bylo 5 rozsudků smrti pro tzv. stávkující anarchisty. Na památku stávkujících a popravených byl v roce 1889 vyhlášen 1. květen Svátkem práce. V českých zemích se tento svátek slavil poprvé již v r. 1890 v Praze na Střeleckém ostrově za účasti asi 30 tisíc lidí. Zavedení osmihodinové pracovní doby patřilo mezi první zákony přijaté po vzniku Československa v roce 1918.

(Pokračování na straně 2)

Z vystoupení soudružky Sýkorové na oslavách 1. máje 2012

(Pokračování ze strany 1)

Smysl svátku práce se od jeho prosazení v roce 1890 nezměnil. Na počátku byla snaha o sociálně spravedlivé uspořádání společnosti a odhodlání odstranit vykořisťování pracujících. V období po II. sv. válce se svátek stal postupně skutečnou oslavou poctivé lidské práce. Většina z nás si pamatuje, že oslavy měly slavnostní ráz. 1. máj býval přehlídkou dosažených výsledků v rozvoji průmyslu a zemědělství, v kultuře, zdravotnictví, školství a v péči o občany, připomínaly se další cíle hospodářského a společenského vývoje.

Dovolte mi nyní, abych také uvedla stručný přehled výsledků dosažených po roce 1945. Časové období od druhé světové války doposud lze rozčlenit na tři přibližně stejně dlouhé časové úseky

- na období od roku 1945 do roku 1968, tj. asi 23 let
- na období od roku 1968 do roku 1989, tj. dalších 21 let
- na období od r. 1989 do současnosti, tj. dalších více než 22 let

V prvních dvou časových etapách až do roku 1989 u nás probíhal pokus o budování socialismu. U pravicových politiků, některých neoliberálních ekonomů a publicistů se stalo módou označovat druhou časovou etapu, tj. období po roce 1968 do roku 1989 za období „*všeobecného úpadku a marasmu*“.

Je velmi potřebné, aby mladá i střední generace dostala reálné informace, že se u nás po roce 1968 život nezastavil, že rozvoj naší společnosti probíhal kontinuálně a že právě po roce 1968 byly u nás vybudovány hlavní průmyslové a energetické celky, veřejné a dopravní stavby a zejména sídliště pro velkou část našich obyvatel.

Jistě si většina z nás připomene, že významná část našeho průmyslu se zaměřila na náročnou výrobu a export komplexních investičních celků, mezi něž patřila například výroba a vývoz zařízení pro rafinerie ropy, zařízení pro elektrárny, válcovny železa, cukrovarny, výrobní stavebních hmot. Naši kvalifikovaní dělníci a odborníci pracovali na investičních akcích a montážích v mnoha zemích.

V období po r. 1968 byla v naší republice vybudována většina velkých uhelných elektráren (např. Počerady, Pruněrov II, Tušimice II, Mělník II a III). Atomová elektrárna Dukovany byla uvedena do provozu v r. 1985. Ostatně i výstavba Temelína začala v roce 1987. Z veřejných staveb stačí poukázat na dálnici D1 z Prahy do Bratislavy, z velkých sídlišť vybudovaných jen v Brně po r. 1968 uvedme alespoň Bystrc II, Kohoutovice, Nový Lískovec, Bohunice, Starý Lískovec.

Po roce 1968 dále intenzivně pokračovala také výstavba průmyslu a veřejných staveb na Slovensku, která vážala značný podíl státního rozpočtu tehdejší československé republiky.

Bilanci našeho pokusu o budování socialismu v našem státě do roku 1989 lze stručně shrnout takto:

Naš stát v roce 1989 měl rozvinutý průmysl, schopný zajistit potřeby našeho státu a uplatnit se v zahraničí, zčásti exportem komplexních investičních celků. Zemědělství, vyrábějící především na družstevní bázi, bylo schopné plně pokrýt hlavní potravinové potřeby našich obyvatel. Stát neměl žádné dluhy, ale vysoká aktiva v zahraničí a nemohl být proto hříčkou a loutkou finančních trhů. Měli jsme vlastní banky, bezplatné zdravotnictví a školství a vysoký přebytek na souhrnném důchodovém účtu. Měli jsme rozvinutou vědecko-výzkumnou základnu, vysoký podíl kvalifikovaných pracovních činností, nebylo nezaměstnaných. Tyto skutečnosti nelze popírat, je proto zřejmé, že tvrzení o všeobecném úpadku a marasmu před rokem 1989 ze strany pravicových politiků a ekonomů jsou tendenční a nepravdivá.

Po roce 1989 se bohužel velká část občanů nechala přesvědčit, že další zvyšování životní úrovně a světlejší budoucnost jim zabezpečí budování kapitalismu. Začala třetí etapa poválečného vývoje našeho státu a jeho hospodářství, která trvá doposud.

Základním heslem, které ovlivnilo koncepční změnu celého hospodářství, bylo tvrzení „*stát je nejhorší vlastník*“. Ve jménu tohoto hesla byly po r. 1989 nastartovány masivní privatizace průmyslu, zemědělství, veřejných služeb, zavedeno privátní školství a zdravotnictví. Žádné z polistopadových vládní nevedlo, že naprosto převážující podíl našich podniků byl zprivatizován zahraničním majitelům, z nichž část není vůbec známa, protože se ukrývají za majitele

akcií na doručitele. Jednou z prvních privatizací, které proběhly po r. 1990, byla privatizace všech našich cementáren – německým belgickým, francouzským firmám – včetně pozemků se zdroji přírodních surovin. Privatizace zdrojů našich přírodních surovin se pak stala pravidlem – příklad Mostecká uhelná společnost, a.s., OKD a.s.

Převedením naprosté většiny veřejného majetku, který byl vytvořen občany našeho státu, do rukou soukromých a převážně zahraničních vlastníků se stát zbavil možnosti a odpovědnosti za optimální využití pracovního potenciálu svých občanů. Soukromí vlastníci zpravidla nemají zájem na maximální možné zaměstnanosti v tomto státě a mnohdy nemají ani důvod pro rozvíjení kvalifikační úrovně našich obyvatel. Skutečnost, že využití pracovního potenciálu našich občanů se stále snižuje, potvrzuje míra nezaměstnanosti, která v současné době v průměru přesahuje 8%. Počet našich občanů, kteří jsou oficiálně vedeni jako nezaměstnaní, činí přes 540 tisíc, skrytá nezaměstnanost tento počet dále výrazně zvyšuje na asi 750 tisíc osob.

Nezaměstnanost je jedním z důsledků volné hry tržních sil, která je principem budování kapitalismu; ještě mnohem horším důsledkem je snižování požadavků na kvalifikační úroveň našich pracujících. Jednou z hlavních příčin je nesmyslné opuštění našich tradičních vývozních teritorií a orientace především na země Evropské unie, mezi nimiž se realizuje 80% našeho zahraničního obchodu. Je zřejmé, že země Evropské unie nebudou mít zájem na exportu investičních celků z našeho státu, ale zahraniční vlastníci budou mít zájem spíše o méně kvalifikovanou práci v jejich montovných a výzkum a vývoj si ponechají ve svých ústředích mimo tento stát. Máme sice podle statistik nárůst vysokoškolsky vzdělaných osob, bohužel v jejich odborném zaměření převažují humanitní obory a módní manažerské a ekonomické směry. Jejich absolventi se možná uplatní v bankách a ratingových agenturách, ale pro náročné výzkumné, technické a technologické činnosti nemají odpovídající kvalifikaci.

Dopady budování kapitalismu v našem státě po roce 1989 byly podrobně rozebírány na protestních shromážděních našich občanů, zejména na společné akci odborů a občanských sdružení, která se konala 21. dubna v Praze. Je škoda, že v souboru dílčích informací o korupčních praktikách a plýtvání veřejnými prostředky se ještě důsledněji nepoukázalo na hlavní rizikový faktor, který ovlivňuje možnosti státu plnit své funkce: Základním zlomem bylo odstranění progresivního zdanění, které je běžné ve všech vyspělých evropských státech a zavedení rovné daně jako součásti Topolánkova batohu. (Někteří z vás si ještě vzpomenou na tzv. *tlustého peněženku*, která měla zdůvodnit výhody tohoto opatření.)

Zavedení rovné daně a souvisejících daňových zákonů snížilo roční výběr daní podle propočtu ekonomů odborových svazů o asi 80 miliard ročně, od přijetí Topolánkova batohu je to tedy již více než 300 miliard Kč, o tuto částku se zvýšil státní dluh. Neschopnost výběru dostatečného objemu daní pro naplnění státního rozpočtu má i řadu dalších důvodů, např. liberální předpisy pro výběr daní od osob samostatně výdělečně činných; díky těmto předpisům a formě daňových paušálů je výběr daní od OSVČ zcela nevýznamný a stále se snižuje. Opatření k nápravě tohoto stavu navrhoval dokonce i ministr Kalousek, ale jako skála se proti tomu postavila ODS.

Vzhledem k dlouhodobé neochotě znovu zavést progresivní zdanění vláda není schopna zvýšit objem výběru daní a zabezpečit základní funkce státu – potřebnou úroveň důchodového účtu, prostředků na zdravotnictví, sociální péči, školství, justici, bezpečnost, a proto se zaměřila převážně na škrty na výdajové stránce rozpočtu, které dopadají na nízkopříjmové skupiny občanů, rodiny s dětmi a důchodce. Nazývá to vznešené rozpočtová odpovědnost.

V předchozí části svého vystoupení jsem se pokusila o bilanci stavu našeho hospodářství v roce 1989. V charakteristice současného stavu hospodářství státu budu stručnější a uvedu pouze některá čísla. Výše státního dluhu přes 1,5 bilionu Kč, tj. 1500 miliard Kč. Výše dluhu obcí přes 1 bilion. Výše dluhu občanů přes 1,1 bilionu Kč.

Je naší povinností bránit aktivně dopadům současné ekonomické a sociální vládní politiky.

(Dokončení na straně 3)

Z vystoupení soudružky Sýkorové na oslavách 1. máje 2012

(Dokončení ze strany 2)

Jednou z možností budou krajské a senátní volby, které se uskuteční v tomto roce.

Vážení přátelé,

nepodceňujeme význam krajských voleb! Zastupitelstva krajů mohou svým rozhodováním výrazně ovlivnit život občanů. Mohou rozhodovat například o významných nemocnicích v působnosti kraje, o tom, zda tyto nemocnice budou poskytovat dostupnou kvalitní péči všem občanům, nebo zda budou transformovány na akciové společnosti fungující na tržním principu. Krajské zastupitelství mohou svým rozhodováním ovlivnit strukturu středního, odborného a učňovského školství, rozvoj dopravní infrastruktury a jeho dopady na životní prostředí, výstavbu zařízení sociální péče, rozvoj železniční dopravy a dopravní obslužnost vůbec, rozvoj venkova. Výsledky krajských voleb mohou ovlivnit i celostátní politiku, neboť krajská zastupitelstva mají právo zákonodárné iniciativy.

Strašně těžko se mi to říká právě na svátek práce, ale za současné pravicové politiky bohužel nejsou poctivá lidská práce a jí vytvořené hodnoty považovány za rozhodující celospolečenskou prioritu. Nejtragičtější změnou je však skutečnost, že jsme si v období po roce 1990 postupně zvykli existenci nezaměstnanosti považovat za samozřejmou součást našich životů.

Základním životním pocitem našich občanů se stal strach – strach o práci i u těch, kteří jsou dosud zaměstnaní. Navíc tento strach často přechází v beznaděj, zvláště u občanů, kterým je 50

a více let, případně mají zdravotní postižení. Budování kapitalismu vzalo statisícům lidí možnost kvalifikovaně pracovat. V blízké budoucnosti bude však důsledkem nikoliv pouze ztráta možnosti pracovat, ale i omezení schopnosti vykonávat vysoce kvalifikované práce. Stále více lidí upadá do skepse a pasivity. To je bohužel stav, který patrně našim vládním kruhům vyhovuje. Vyčerpanost z každodenních starostí a strachu samozřejmě nepodceňujeme, ale pokud občané deziluzi propadnou, nezmění se k lepšímu vůbec nic. Musíme si říci: boj za sociální práva, za odkaz 1. máje 1890 stále trvá a je pro nás trvalou povinností.

Vážení přátelé,

mnohem raději bych místo popisu nepříznivých skutečností přednesla příjemnější a radostnější příspěvek o oslavě 1. máje jako svátku poctivé lidské práce, lidské solidarity, lásky a míru. Je stále zřejmější, že řešení aktuálních problémů naší doby není v silách kapitalismu ani v zájmu jeho vládnoucích subjektů. Nutnou podmínkou k hospodářsky prosperující, sociálně spravedlivé a všestranně demokratické společnosti je spravedlivější společenské uspořádání, od kterého se bohužel posledních 22 let stále vzdalujeme. Doufejme, že se občané v příštích volbách – a platí to už o volbách krajských v roce 2012, nenechají znovu napálit argumenty nových politických subjektů a zvolí si skutečně sociálně odpovědné zástupce. Naším nejbližším úkolem je o tom lidi neustále přesvědčovat.

Čest naší práci – té vykonané – i té, která nás společně ještě čeká!

Vítání jara na Lesné

V sobotu 21. dubna dětem počasí přálo, a tak přišlo na „Vítání jara“ děti jako máku. Někteří v maskách, jiní jen tak. Přišla Karkulka, indián i pár čarodějnic.

Všechny děti i někteří rodiče se nechali zlákat hrou „Kuba řekl“, aby následovalo hledání „Co zapomněl zajíček v trávě“. Se svým nalezeným pokladem se děti rozběhly k připraveným hrám. Házely šiškami, skákaly v pytli nebo přes švihadla, přetahovaly se na laně. Nejvíce však děti zaujalo hraní kuliček. Pak postrašily čarodějnicí hasiče, aby ji pak společně upálily.

Při hře na harmoniku si děti ještě zazpívaly. Pak už následovalo oblíbené opékání špekáčků.

MíV KSČM Brno-sever ví, co se dětem líbí!

(Foto archiv MíV, další najdete na www.kscm-brno.cz)

I Brno mělo na demonstraci v Praze své zástupce

Dne 21. 4. 2012 se v Praze konala největší demonstrace od listopadu 1989, které se účastnilo až 120 000 občanů. Průvod procházel od Domu odborářů po ulici Politických vězňů, kde má sídlo naše strana. Zdálo se mně, že byl nekonečný.

Naše část se připojovala následně a byla radostně vítána procházejícími odboráři. Mám radost z toho, kolik bylo na shromáždění mladých, ale ještě větší radost mně udělala účast

spoluobčanů a soudruhů z našeho města. Brněnská delegace dle médií činila 23 plných autobusů.

Na Václavském náměstí to vřelo a vládě bylo jasně dáno najevo, kam se má odebrat. Toto náměstí po letech bylo zaplněno lidmi odhodlanými něco se současnou situací v naší zemi udělat. Ale vláda v čele s Nečasem a Kalouskem je k hlasu lidu hluchá.

Martin ŘÍHA (foto autor)

POCTA OSVOBODITELŮM BRNA

Uplynulo již 67 let od okamžiku, kdy obyvatelé města Brna mohli vyjít do ulic s pocitem naděje, že končí útrapy války a okupace území německými vojsky, že se i na naše území vrací civilizace a že opět budeme mít své osudy ve vlastních rukách.

Tyto pocity byly spojeny s obdivem a úctou k hrdinství sovětských a rumunských vojáků, s bolestí nad životy obětovanými za naši svobodu. Byly to rumunské a sovětské jednotky 2. ukrajinského frontu pod vedením maršála R. J. Malinovského, které za nemalých obětí dne 26. dubna 1945 definitivně osvobodily Brno. Kolik mladých životů bylo zmařeno, kolik nadějných lidí se nevrátilo ke svým rodinám!

Je pozoruhodné, jak s touto událostí dnes nakládáme. Žádoucí pieta a vděčnost je všeobecně zamlčována a historie je deformována prizmatem současných trendů a orientací a používána jako nástroj politického boje. Neúcta k pravdě je jednou ze základních součástí marasmu naší společnosti.

Hrdinství již není spojováno s nasazením za práva či svobodu, ale je pojímáno jako „adrenalinový sport“. Média označují za hrdiny ty, kteří využívají noci a nedostatečné ochrany majetku k tomu, aby ničili cizí objekty ostatním nesrozumitelnými sprejerskými výtvy, o kterých se mluví jako o nové kultuře. Nějak se zapomíná, že ochrana soukromého majetku je deklarovanou ikonou kapitalismu. Neúcta k hodnotám se projevuje vandalstvím, které se neštítí ani útoků na pietní místa. Aniž bych tím vandaly omlouval, ptám se: „Vidí oni něco jiného u svých politiků?“ Vždyť v Brně-Králově Poli to byl veřejný činitel, který poškozoval vytrvale památník obětem osvobozovacích bojů.

Jsou to především současné politické špičky, které svou neúctou k pravdě, svým despektem k nositelům jiných názorů, svou neomaleností při uchopování moci a svou vynalézavostí při udržování se u moci a při jejím vytěžování dávají vzor chování pro ostatní. Najděte mi vysokého politika, který – nejen slovy, ale činy – prosazuje veřejné zájmy a netěží ze svého postavení ve svůj prospěch! Zaznamenal jsem srovnání s chováním německých politiků, kteří údajně dbají na uchování své cti a nezneužívají svého postavení k vlastním prospěchům, protože jejich politická kariéra není celoživotní a právě po jejím skončení těží z kreditu, který v politice získali.

Omlouvám se účastníkům pietního aktu za téma, které jsem použil ve svém vystoupení. Omlouvám se i těm, kteří se nemohou bránit tomu, co se nad nimi odehrává, když tu leží právě proto, že bojovali za naši společnost, naši přítomnost i budoucnost. A právě vůči nim na tomto místě prohlašuji:

KSČM a já osobně uděláme všechno proto, abychom ctili oběti osvobozovacích bojů a aby tyto oběti nebyly zapomenuty. Nebudeme litovat sil ve snaze vrátit do této země a společnosti kulturu, etiku, morálku, právo, pravdu, solidaritu a úctu k sobě i k ostatním. Dlužíme to nejen vám, ale i naší budoucnosti. Čest vaší památce!

Projevy hostů na pietním shromáždění na čestném pohřebišti.

Vystoupení souboru 'Sudaruska' s písmem sovětských frontových písní

**Ing. Pavel Březa,
člen Zastupitelstva
města Brna**

**Ing. Pavel Březa,
člen Zastupitelstva
města Brna**

Foto Rostislav Maleňák
(<http://sudaruska.webnode.cz/>)

PIETA U POMNÍKU

VIKTORA S. KAŠUTINA

67. výročí osvobození Brna Sovětskou armádou od fašistů si připomněli občané za účasti generálního konzula Ruské federace v Brně Andreje Jevgeněviče Šaraškina v zalesněné stráni pod kohoutovickou hájkou u pomníku 21 letého sovětského pilota Viktora Sergejeviče Kašutina, který tam přišel o život v posledních dnech 2. světové války v Evropě.

Generální konzul Šaraškin připomněl, jaký vliv měla Velká vlastenecká válka na ruské lidi. Jednoho či více padlých v ní měla téměř každá rodina. Jsou vděční za péči o hroby a památníky svých padlých ve „svaté válce“ proti fašismu v zahraničí. Těžce nesou, když tyto památníky vandalové ničí a pietu znehodnocují.

U pomníku letce Kašutina, jehož základ tvoří obrovský balvan, mu naslouchali s občany i starosta Brna-Kohoutovic Petr Šafařík, kandidát na komunistického senátora za brněnský volební obvod č. 59 Martin Říha nebo v dobových sovětských vojenských uniformách brněnský členové Čs. společnosti vojenské historie.

Zastupitelka Kohoutovic i celého Brna Helena Sýkorová (KSČM) v projevu uvedla, že hlavní město Moravy bylo osvobozeno 26. dubna 1945 útokem 2. ukrajinského frontu a za podpory 5. letecké armády, včetně 279. stíhací divize plukovníka Blagověščenského. K této letce patřil též stíhací letoun Lavockin 7 č. 0969. Pětadvacátého dubna dostali sovětské piloti rozkaz podpořit boj pozemních vojsk a bombardovat ustupující nacisty na západním okraji Brna. Doprovod a ochranu bombardérů k boji nad linií fronty Žebětín – Bystrc dělali stíhači. Podporučík Kašutin, který se dostal ze střední školy přímo na frontu, kryl v kabině Lavockina kamaráda a za silné protiletectké palby několikrát střemhlav zaútočil na nepřítele. Dostal zásah a jeho život skončil den před osvobozením Brna na místě pomníku.

»Díky hrdinství našich osvoboditelů žijeme již 67 let v míru. Generace, které toto období nezažily, si někdy dostatečně neuvědomují, jaké hrůzy prožívali naši občané v letech 1939 až 1945 a co pro ně osvobození znamená. Přispívá k tomu způsob, jakým jsou dějiny 2. světové války a 20. století vyučovány na školách i prezentace tohoto období ve sdělovacích prostředcích,« uvedla Sýkorová. (vž)

Pietní shromáždění se konala i na dalších místech v Brně. Informace a fotografie na www.kscm.brno.cz

PRACOVNÍCI BRNĚNSKÝCH VYSOKÝCH ŠKOL V BOJI PROTI NEBEZPEČÍ FAŠISMU A OKUPACI ČSR

František HEJL

(Dokončení z čísel 3 a 4)

Úder nacistů se neméně krutě vypořádal s českými studenty, demonstranty za svobodu, demokratickou republiku, za našeho prezidenta, za mír. Nezapomínejme, že studenti, zvláště vysokoškolští, jsou homogenní součástí národního organismu a jsou údem vysoce citlivým a reaktivním. To si plně uvědomovaly nacistické úřady od protektora a K. H. Franka po pracovníky germanizačního referátu. Úřad protektora (včetně pobočného v Brně) ihned při nástupu jedním z hlavních úkolů si vytkl realizaci germanizační politiky. Jedním ze způsobů, jak chtěli působit na české obyvatelstvo, bylo fixovat v jeho vědomí, že je tu jen druhořadým živlem. Začalo to orientačními tabulemi s nejprve německými a pak českými nápisy a končilo soustavnou péčí o to, aby byly potlačeny jakékoli upomínky na Československou republiku, na její skutečnou národní historii, na necitlivý přístup k tradicím ze strany Němců atd. Ihned v prvním roce diktatury přikročili k zákazu svátka svátek Mistra Jana Husa, Konstantína a Metoděje, dále pak 28. října – svátku vzniku Československé republiky, nabytí svobody a rovnoprávnosti. Dále i metodou bylo dbát na upevnění nadřazeného postavení Němce jako svrchované osoby germánské krve. Konečně této krvi zajistili naprostou nedotknutelnost.

Pokud jde o svátek Husův a Cyrila a Metoděje, vedoucí pobočky úřadu říšského protektora v Brně rozeslal vrchním zemským radám (OLR) usnesení protektorátní vlády v tom smyslu. Podle názoru rady pro hospodářské záležitosti dr. Schmidta je nemyslitelné ponechat 5. a 6. červenec jako sváteční dny. Dá se uvažovat o svátku Cyrila a Metoděje, ale svátek Husův nepřichází v úvahu. Ale přesto ponechává rozhodnutí na úvaze Vrchních zemských úřadů (MZA, fond 5000, fol. 5, něm. kopie). Dne 22. 9. 1939 ze stejné kanceláře vyšel výnos o odstranění jakýchkoli symbolů, obrazů, včetně prezidentů T. G. Masaryka a E. Beneše i Hany Benešové z veřejných míst a škol. S přípravou útoku na Polsko dr. Čaha ze Zemského úřadu rozeslal cirkulář do míst (24. 8.), v němž se nařizuje dodržovat naprostý klid a pracovní disciplínu, zvláště v hospodářských zařízeních, které jsou součástí ekonomiky říšské (tamtéž, fol. 10 cirkulář). V září byly ještě rozeslány přípis (nařízení), že čestná občanství E. Beneše, která jemu jednotlivé obce udělovaly, musí být zrušena. O tom má být podána zpráva okresnímu úřadu.

Přísné dodržování pracovní kázně ukládá šéf civilní německé správy v Brně 3. 9. 1939. Nekázeň se bude trestat bez ohledu na národnost (tamtéž, s. 11).

V souvislosti s útokem na Polsko byl vydán zákaz prodeje map, skic, map turistických a místopisných jednotlivých oblastí. V září se pak množí zákazy oslav 28. října, zákaz nošení národních symbolů, trikolor a čapek. O rok později jde úřadovna protektora v Brně ještě dále, pod hrozbou trestu zakazuje jejich výrobu, včetně masaryček (po vzoru T. G. M.).

Stále se stupňující zákazy všeho, co připomínalo československý samostatný stát, každodenní potýkání se s omezujícími nařízeními, ponížování všeho, co je prostým projevem národního cítění – všechna taková a podobná omezení musela budit odpor civilizovaného člověka. Je zcela přirozené, že tato ponížující nařízení a zákazy musely zesilovat odpor k moci, která tomuto národnímu kolektivu vzala jeho nejvýznamnější výdobytky. Zcela zákonitě rodí se odpor v celém národě a v každém jeho individuu. Národ si svou svobodu jednou vybojoval, nastolil režim, který mu skýtal alespoň základní podmínky jeho svobodného života, sílilo tak jeho národní sebevědomí a odpor ke každé formě poroby. A toto prožíval mimořádně hluboce náš národ v třicátém devátém roce, národ podvedený, ponížovaný, ukřivčovaný, oloupený. A aby si to denně uvědomoval, o to se starali jeho podmanitelé – němečtí nacisté.

Spontánnost, masovost a vysoká organizace demonstrací otřásly berlínskými držiteli moci. Obavy je nutily ke spěchu. Ještě 16. listopadu 1939 v přítomnosti Himmlera, Bormana, von Neuratha, K. H. Franka a generále Fridericiho sdělil Hitler dr. F. Chvalkovskému svůj ortel: „*Události 28. října a 15. listopadu ukazují, že Češi si nezaslouží jiný osud (jako Poláci). Nedopustím, aby se vývoj událostí ubíral stejným směrem jako dosud... Nařizuji zavřít české vysoké školy na tři roky, pachatele zajistit a větší počet studentů umístit do koncentračních táborů... Vyřídíte, že toto je poslední výzva před tím, než dám protektorát zrušit...“*

Ještě téže noci (nad ránem 17. listopadu) byly české vysoké školy obsazeny policejními oddíly a Sonderaktion vom 17. November završena. Bylo zavřeno 10 českých vysokých škol včetně dvou teologických fakult, 1237 studentů bylo bez obvinění zatčeno a bez soudu násilně odvečeno do koncentračního tábora Sachsenhausen-Oranienburg u Berlína, devět vedoucích funkcionářů bylo bez soudu zavražděno. 1223 vysokoškolských pracovníků bylo posláno na dovolenou s čekatelným, 102 z nich usmrceno. Pro 17568 vysokoškoláků bylo pokračování ve studiu znemožněno. Další desetitisíce k nim přibýly z maturantů ročníku 1940 – 1944.

Prezident mezinárodního výboru mauthausenských vězňů Hans Maršálek, vídeňský Čech, napsal a vydal *Die Geschichte des Konzentrationslagers Mauthausen* (Dokumentation, III. Auflage, Wien, 1995), kde uvádí z dokumentů správy tábora denní přehled nových vězňů podle národností. Brněnští učitelé vysokých škol jsou uvedeni pod daty roku 1942:

14. 1.: 465 Čechů, včetně většího počtu docentů a profesorů brněnské univerzity
21. 1.: neznámý počet Čechů z Brna
3. 2.: 75 Čechů. Mezi nimi mnoho docentů a profesori Masarykovy univerzity
poznámka: úředník Gestapa neznal počet vysokých škol v Brně
19. 2.: neznámý počet Čechů z Brna (*citované dílo, str. 114*)

Vysoko musíme ocenit morální sílu vězňů koncentračního tábora. Za celou dobu jejich utření, týrání a ponížování se nenašel nikdo z nich, kdo by zradil kamaráda. Jejich osud, hrdinství odporu je jedinečnou kapitolou našeho národněsobozeneckého boje, boje vítězného.

OTÁZKY SOUČASNÉ VNITŘNÍ BEZPEČNOSTI ČR,

to byl název tématu pro diskusní čtvrtek konaný 19. 4. 2012, kterého se zúčastnilo necelých třicet zájemců. Škoda, že ve stejné době se konalo v Brně utkání Komety o mistrovský titul. Úvodní slovo přednesl stínový ministr vnitra KSČM s. Zdeněk Maršíček.

Problematika bezpečnostní politiky je stále aktuální a ještě více je tomu před VIII. sjezdem KSČM.

Situace v ČR je špatná, v policii velmi složitá a může nastat situace, kdy nebude dostatek sil na rychlou a potřebnou činnost (Viz Šluknov). V policii ČR došlo za posledních dvacet let k největšímu početnímu poklesu. Rok 2013 a 2014 má být pro ni rokem kritickým, ještě horším. Dochází ke značným finančním problémům. Dnes je 39 tisíc policistů a je třeba ještě 1500 přijmout, aby byl dosažen požadovaný počet k plnění úkolů. Vláda ČR jim minulý rok přidala 900 milionů Kč, ale letos chce výdaje o 1,7 miliardy Kč snížit.

Někteří z policistů odchází, dnes se už nevyhledávají nové

(Dokončení na straně 9)

Vystoupení doc. PhDr. M. Grebeníčka CSc., poslance za KSČM v Poslanecké sněmovně P ČR k žádosti Vlády ČR o vyslovení důvěry

Vážený pane předsedající, dámy a pánové,

kdo prý chce rozumět dějinám, panovačné síle médií, masovým mýtům či obavám ze stáří, musí - alespoň podle Václava Bělohradského - filozofovat. Možná i ti, kdo záhy po převratu v roce 1989 přesvědčili velké procento občanů, že nový režim se k nim může chovat hůře, než by si kdy v nedávné minulosti dokázali představit. A především pak ti, kteří se již více než dvacet let drží hesla „my máme koryta, vám stačí charita“. K tomu ovšem nelze mlčet.

Pro jistotu se však zaštitím slovy Marka Twaina: „Čím více bude spravedlnosti, tím méně bude zapotřebí charity. A bude-li nastolena spravedlnost úplná, nebude charita zapotřebí vůbec.“

V polovině roku 1992 spisovatelka Zdena Frýbová napsala: „Rozesmál mne nedávný výrok prezidenta Havla, že tak jako u nás bohatí, tak si v západních zemích žijí chudí. Buď tedy v žádné západní zemi nebyl Václav Havel, anebo já. Chudoba v západních zemích, jak ji vidím já (citují stále spisovatelku Frýbovou), to je chudoba se vším všudy, o jaké se nám tady ani nezdá. A i kdyby současně pravicové síly zůstaly u moci, bude ještě trvat pár let, než se k takové chudobě určitého procenta lidí přeprocujeme. Chudoba v západních zemích, to je žebrání s vychrtlým kojencem v náručí ve vozech metra, to jsou noci mezi popelnicemi s pokrývkou z novin, to jsou chromí lidé, povalující se na dlažbě v chodbách metra. Chudoba v západních zemích, to je jedinečný Dustin Hoffman ve filmu *Půlnoční kovboj*.“

Je zřejmé, že její varování pro Českou republiku se naplnilo - bohužel - se vším všudy.

Václav Havel nikdy nepochopil, že majetkový převrat sám o sobě ještě nezaručuje funkční ekonomiku, a tak jeho údajně promyšlený koncept důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální otřesy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, vzal brzy za své. Deset let pak někdejšímu hlasateli pravdy a lásky trvalo, než přiznal, co lidé věděli už dlouho - žijeme v mafiánském kapitalismu. S přibývajícím věkem začal skutečně přemítat o mafiánech, nikoliv však o své vlastní odpovědnosti.

Mimořádné zásluhy nelze pak upřít ani Václavu Klausovi, který po svém vítězství v roce 1992 označil sociální stát za cestu k údajnému komunismu a začal nekompromisně prosazovat trh bez přívlasků. Tím ovšem vytvořil ekonomiku, v níž už nešlo rozlišit čestnou soutěž od různých špinavostí a podvodů. Hospodářské potíže a korupční klima logicky vyvolaly u řady občanů pocit nespravedlnosti. Pro mnohé z nich se pak nově budovaná demokracie stala synonymem intrik, diletantismu, korupce a sbírání osobních výhod.

A ona klausovská neviditelná ruka poctivého trhu nejenže není dodnes vidět, ale hlavně vůbec neexistuje, či přinejmenším sešla věkem.

Dobře informovaní poměrně brzy poznali, že místo vitálního, zdravím kypícího českého ekonomického tygra vychází z tunelu klausovské privatizace oškubaná slepice. Česká společnost stále intenzivněji vnímá, jak nespravedlivé je postupující tvrdé sociální rozdělování na ty plnoprávné nahoře a neplnoprávné dole, kdy postupně mizí zbytky lidských ohledů a mnozí občané dokonce ztrácejí právo podstatného spolurozhodování o podmínkách vlastního života.

Ano, jsme svědky a účastníky společenské krize a chronického úpadku toho, co podle ústavy má být demokracie. A novodobí papaláš jsou stále silnější ukázkou arogance, zvůle, hrabivosti a zkorumpovanosti, že je to - jak se říká - do nebe volající. Ve své nadutosti si nikdo z nich nepřipouští, že nejsou skutečnými subjekty či pohrobky listopadového převratu, ale pouze manipulovanými loutkami v rukou těch, kdož potřebovali či potřebují rozšířit svůj prostor pro obdoby svého zboží i pro získání nových zdrojů růstu svých soukromých zisků. Proto musel být zlikvidován náš průmysl i naše zemědělství jakožto nezanedbatelné konkurenční faktory globálního trhu.

Náš listopadový sen o svobodě a demokracii byl tedy krátký. O to bolestnější je probuzení. Ne, nemám žádný pocit zadostiučinění. Neříkám to rád, ale nemohu přikrašlovat skutečnost. A možná právě proto nosím v hlavě slova filozofa Egona Bondyho z 9. listopadu 1990: „Pějte si svoje oslavné ódy na sebe samé, stejně jako to dělali ti před vámi, ale nedivte se, že vám je nebudeme žrát.“ Ne, nebudeme.

Je zde totiž, jak zaznělo nedávno na mohutné demonstraci odborů, stále ještě normativní příkaz lidské a občanské rovnosti, který umožňuje každému slušnému člověku připojit se k onomu známému „my nejsme lůza, my jsme lid“. Záslouhou odborů a jejich sympatizantů se tedy znovu objevil záblesk naděje. A ta naděje nesmí zhasnout.

Václav Klaus to měl kdysi jednoduché. Stačilo se usmát, že nerozezná špinavé peníze od čistých a že za korupci a černé financování Občanské demokratické strany, kterou vede, nemůže. Přivedl ekonomiku do krize. Padla jeho vláda, a tak usedl na Hrad do role ctihodného vševěda. Až letos v březnové anketě webu ČTK na otázku „má Klaus vysoký osobní podíl na korupci a klientelismu v České republice?“ ze 6334 hlasujících 91 % odpovědělo, že ano.

Mírek Topolánek se ztuhla snažil držet klausovskou fazónu. Po vzoru Klausu se stavěl, že on muzikant a že vlastně proti stranickým kmotrům Občanské demokratické strany bojuje. Co tajné služby o činnosti modrých kmotrů proti ekonomickým zájmům českého státu zjistily, stejně jako dříve Klaus, úspěšně tajil i on. Nemohl se už ale plně spolehnout na cenzuru médií a činnost svých Dalíků rovněž nemohl utajit. Na opoziční názory už nezvedal jen obočí, ale (vzpomínáte si?) rovnou prostředníček.

Klausovi šli novináři na ruku. Topolánek na ně musel napřahovat nohu. Klaus vystačil při silovém polodemokratickém vládnutí s lidovci a Občanskou demokratickou aliancí, jen v závěru vypomohl oposmlouvou Miloš Zeman. Topolánek už musel programově doplňovat svou koalici z jednotlivých poslanců České strany sociálně demokratické, takových, jako byl z trestné činnosti podezřelý poslanec Wolf.

Pro Topolánkovi se pravicová média a celá pravice upnuly na Petra Nečase, kterého jim zanechal. Ten samozřejmě křivou páteř Občanské demokratické strany narovnat nemůže a zdá se, že ani nechce. Hra na pana slušného a čistého se ukázala být přetvářkou novodobého papaláše, který chrání své kmotry a pomocníky a obětuje některého z nich, jako v případě Pavla Béma, jen tehdy, když zachraňuje vlastní kůži.

S plnou odpovědností tvrdím, že krize, ve které je republika, gigantický rozsah tunelování a rozkrádání, korupce všeho druhu se odvíjí od stylu vládnutí, který zavedla Občanská demokratická strana. Zkorumpovat, vytunelovat a vykšeftovat se podle toho stylu dá všechno. Náklady a stomiliardové dluhy z takové politiky platí ovšem občané a stát. Papaláš Občanské demokratické strany a jejich stranické klony i sponzoři a kmotři propadli viditelné pocitů totální neodpovědnosti a nepostižitelnosti. To není demokracie, to je mafiánský klientelistický chlív, který si na demokracii jen hraje a otevřeně se přitom vysmívá občanům.

Né, dnešek není pro mne nepřehledný. Stávající vládní koalice v čele s Občanskou demokratickou stranou je opět na štitru s respektem k významným ústavním principům demokratického státu. Zaměřovat se jen na zmírňování následků pravicového hyenismu - nejen v České republice, ale i v celé Evropské unii - už dlouho stačit nebude. Atmosféru všeobjímajícího marasmu a amatérského či idiotského politického řízení naší země je třeba odstranit a vydat se cestou vytváření legislativních podmínek pro demokratizaci ekonomiky a pro zajištění důstojné pozice lidí práce nejen v pracovním poměru.

Jsem přesvědčen, a denně k tomu média přinášejí nové a nové důkazy, že obrovské zadlužení českého státu, obrovský rozsah

(Dokončení na straně 7)

KOMUNISTÉ MAJÍ NA PŘECHOD Z OPOZICE DO KOALICE

Jihomoravská organizace KSČM má dle průzkumu na to, aby v příštím krajském zastupitelstvu pracovala důstojně a odpovědně nikoliv jako opozice, ale jako možný koaliční partner. Řekl to v sobotu 31. března ve zprávě o činnosti na jihomoravské krajské konferenci KSČM předseda KR KSČM Miroslav Vlašín.

Šest desítek delegátů zastupujících přes 7800 jihomoravských komunistů zvolilo **M. Vlašína** do funkce předsedy krajské rady pro další volební období. Do čela jihomoravské kandidátní listiny KSČM voleb do krajského zastupitelstva zvolili poslance **Vojtěcha Adama**, nestraníka za KSČM. Za komunistické kandidáty na senátory ve volebním obvodu číslo 56 Břeclavsko stanovili starostu Tvrdonic **Zdeňka Tesaříka** a v brněnském obvodu č. 59 **Martina Říhu**. Na některých okresních konferencích KSČM zazněly názory, že předsedou strany by měl být i po VIII. sjezdu strany **Vojtěch Filip** a že na místopředsedy ÚV KSČM by měli kandidovat z jihu Moravy **Ján Lahvička** a **Vladimír Sácký**.

Zpráva o činnosti krajské organizace KSČM potvrdila, že komunisté chtějí dál spolupracovat se všemi levicovými občanskými a vlasteneckými organizacemi vždy jako rovný s rovným. V tomto duchu pomáhají jiným organizacím, např. při odporu občanů a odborářů vůči odbourávání zbytku sociálních jistot. V některých okresech pracují komise mládeže, jejichž vedoucí se zapojují do volební kampaně.

V propagaci práce komunistů v zastupitelstvech slouží internetové stránky KSČM kraje a okresů. Jen internetové stránky OV KSČM ve Znojmě navštěvuje denně přes 250 zájemců, tedy na 6000 za měsíc.

Komunisté v jihomoravských zastupitelstvech patří k odvážným štikám, které se při hájení zájmu neprivilegovaných lidí nebojí diskriminace od politické konkurence. Pracují pro lidi i ve společenských a zájmových organizacích.

Vedoucí delegace a místopředsedkyně ÚV KSČM Miloslava Vostrá na konferenci zdůraznila: *»Víme co chceme, ale nedovedeme to říct lidem srozumitelnou formou. Je nutné o tom s nimi mluvit při každé příležitosti při náhodném setkání v obchodě, na ulici, na poště, v čekárně.«* Poukázala na potřebu nevyostřovat generační spor mladých a zkušených starých komunistů, kteří neochotně zaprahávají mladé do funkce.

(Dokončení ze strany 6)

korupce moci klientelistických mafií a obrovské ztráty veřejných rozpočtů, bezrestné zneužívání úředních pravomocí i mimořádný rozsah velké hospodářské kriminality, podvodů a lichvy ostatně souvisí právě s tím, že klientelistické mafie navázané na Občanskou demokratickou stranu i na jejich partnery ve vládní koalici mohly a dodnes mohou spoléhat na přímou i nepřímou podporu či toleranci ze strany vlád vedených Občanskou demokratickou stranou a ze strany funkcionářů Občanské demokratické strany ve vysokých ústavních funkcích.

Jakkoliv by se mohl leckdo radovat, že dnešní jednání Poslanecké sněmovny je možná začátkem jakési politické očisty, ta se neodehraje, dokud se opravdu zásadním způsobem nezaktivizuje občanská veřejnost a nevyhlásí těmto praktikám veřejnou válku. Můj postoj je naprosto jasný. Jsem na straně občanské veřejnosti.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Miroslav Grebeníček

Před polarizací názorů mladých a starších varoval i poslanec **Miroslav Grebeníček** s tím, že po stranickém sjezdu by oba ná-

Hosté při jednání jihomoravské krajské konference KSČM.

Foto Luboš Mlejnek

zorové proudy měly dál spolupracovat. Senátorka **Marta Bayerová** podtrhla potřebu získat i s pomocí příznivců KSČM více senatorů, aby za naši stranu konečně vytvořili vlastní klub a tím měli větší vliv. Jednání se zúčastnili mj. poslankyně **Zuzka Bebarová - Rujbrová** nebo předseda jihomoravských krajských zastupitelů za KSČM **Stanislav Navrkal**. Ten ocenil, že komunisté pomohli zabránit privatizaci jihomoravského krajského zdravotnictví, pro kraj zachránili Úrazovou nemocnici v Brně a dopo-

DALŠÍ KOMEDIE V ABSURDNÍM PODÁNÍ SKONČILA

Její scénář začal psát 3. 4. 2012 poslanec za VeVe a pravoslavný jáhen Tomáš Jarolím požadavkem, aby ministři za VeVe podali demisi, což se o den později na zasedání vlády nestalo. Fyzik v čele vlády totiž pohrozil, že koaliční spolupráce by skončila. Požadoval do 10. dubna uzavření dohody koalice o rozpočtech státu na léta 2013-2014 s dluhem pod 3 % HDP. A dohoda byla na K9 uzavřena: od roku 2013 bude DPH ze 14 % zvýšena na 15 % a z 20 % na 21 %, daň z příjmu bude 20 %, valorizace důchodů jen o 1/3 růstu mezd a inflace atd. atd.

Další kapitolu scénáře napsal soudce, který odsoudil Jaroslava Škárku za podvod na 3 roky nepodmíněně a Víta Bárta za uplácení na 18 měsíců s odkladem na 30 měsíců. Bárta se vzdal pouze vedení poslanců VeVe a chtěl by kandidovat na plzeňského hejtmana. V klubu došlo k rozkolu, když „*Piková dáma*“ z něho po konzultaci s Fyzikem a Chemikem vystoupila a 16. dubna založila platformu s několika ovečkami. Podle Radka Johna došlo k 2. sarajevskému atentátu.

Další kapitolu scénáře napsal opět Fyzik v čele vlády. S arogancí jemu vlastní bagatelizoval demonstraci – největší po listopadu 1989 – občanů v Praze, prý ji ČSSD a KSČM využily ve svůj prospěch před volbami. Dva řádky připsal kardinál Dominik Duka: šlo prý o sesuv z roviny demokracie do roviny ochlokracie (lůzovlády), a tak „*při-spěl*“ k odmítavému vztahu občanů k církevní restitucím.

I když „*Piková dáma*“ nebyla schopná do pondělí 23. dubna splnit Fyzikův požadavek vytvořit klub 10 poslanců platformy, aby za vládou stálo přes 100 poslanců, ta stovka poslanců odhlasovala 24. dubna návrh hlasovat o zákonech vrácených Senátem až 2. května, získá-li vláda 27. dubna důvěru. Koaliční spolupráci s VeVe premiér ukončil a Absolventka bohosloví rezignovala na funkci sněmovní místopředsedkyně. A Petr Nečas ustál s vládou hlasování o důvěře hlasy 105 poslanců.

Naše média získala vydatnou stravu. Trubači vlády v nich se netajili hrůzou z možného vítězství levice v předčasných volbách. Daniel Takáč neutajil radost nad výsledkem 105 pro vládu. Velkou odměnu jistě dostane do nebes čníci mediokrit Václav Moravec, když v neděli 29. 4. nepozval do svého pořadu KSČM. Bez Karla Černínského a jen sebe zastupujícího Radka Johna by to nebylo ono. **KJ**

○ SLOVNÍ KEJKLÍŘ OBAMA PŘEDNESL ZA POTLESKU SVOU VIZI TRÍDNÍHO BOJE.

Je titulěk článku v Mladé frontě Dnes 29. 1. 2012. Jeho autor Teodor Marjanovič, vedoucí zahraniční redakce deníku, opět nezapřel svůj obdiv k americkým republikánům, jimž dnešní prezident USA nevyhovuje. V projevu o stavu Unie se prý zaklínal naléhavostí k národní jednotě, lamentoval nad tím, jak se finanční svět v roce 2008 zhroutil jako domeček z karet, apeloval na Kongres, ať se hne z místa, pokud jde o zákony ohledně milionů Mexičanů, kteří přeběhnou hranici a za pár šupů v USA uklijejí nebo jinak manuálně dřou ... atd. Dobře prý se to poslouchalo a četné potlesky nezněly nijak vynuceně, JENŽE Obama prý v roce 2012 UŽ VŠICHNI ZNAJÍ a vědí, ŽE JEHO SLOVNÍ KEJKLE zůstanou PRÁVĚ JEN KEJKLE (*podtrhuji pro autora článku obvyklou charakteristiku prezidenta Obamy!!*). Autora přímo rozběsnila konkrétní programová věc v projevu prezidenta, s jejíž pomocí by chtěl zlepšení situace dosáhnout: zdanil by ty, kteří vydělávají více než milion dolarů, napařil by jim daně vyšší než ostatním. Tenhle moment je prý důležitý i pro nás v Evropě, kdo chce totiž někoho zdanit víc než ostatní, NEVOLÁ PO FĚROVĚ SOCIÁLNÍ SPRÁVEDLNOSTI, NÝBRŽ PO TRÍDNÍM BOJI ... lidé by měli pykat trochu, pokud jsou úspěšní a hodně zbohatnou ... sází na to, že v dobách nouze, kdy se všude vynořují bojůvky z hnutí Okupuj Wall Street, BUDOU NÁPADY Z MARXISTICKO-LENINSKÉHO REPERTOÁRU tím, co přivolá do jeho plachet před podzimními prezidentskými volbami (*strašidlo komunismu nedá autorovi spát, ale podle dohody naší koalice z 10. dubna 2012 budou zdaněni ti s výplatou nad sto tisíc – takže i u nás marxisticko-leninský repertoár??*). A pokud Obama tento bič na bohaté prosadí, nijak si tím USA k vyrovnanému rozpočtu nepomohou nebo K TOLIK POTŘEBNÉMU SEŠKRTÁNÍ VÝDAJŮ ZE STÁTNI KASY (*jako by varoval naše „marxisty-leninovce“ ve vládní koalici*). Prý to celé od Obamy je VÝKŘIKEM JAKO ODKUDSI Z POULIČNÍCH BARIKÁD ... jeho kejkličství začíná dostávat nebezpečné rysy (*podtrhuji výroky člověka uvažujícího z pozic velkoburžoazie třesoucího se z obav o její další osudy!!*).

○ BOSOU NOHOU. Je titulěk komentáře Ivana Hoffmana v Deníku Rovnost (dnešní oficiální název Rov-

nosti) z 19. 3. 2012. Aby prý měl člověk strach o politiky, kteří nechápou, proč se naštvaní lidé srocují na ulici. Příkladů, kdy to ulice vrchnosti hrubě spočítala, je celá řada a společného mají právě to, že mocní vždy do poslední chvíle DRÁŽDILI HADA BOSOU NOHOU (*ti dnešní mocní mají ty, kteří je hlídají*) ... že je situace vážná, že se pozná podle toho, že politici vyhlašují jménem občanů (*těch, kteří je volili v zájmu svých prebend*) boj proti společenským žvlům pod heslem „Nedáme si rozvracet zřízení“. Výzva Holešovická je prý namířena nikoli proti vládě, ale proti demokracii. Vrchnost tak dlouho eliminuje ro-

STŘÍPKY NEOBVYKLÉ

návrhy, jak spravovat zemi ku prospěchu občanů, až je smetena živelným hnutím, které žádným rozumným programem nedisponuje. Kde nepomáhá dobré slovo, úraduje nakonec hrubě násilí a jakkoli si pamatuje dobře: Všechno, co si vrchnost vůči ní dovovala BOSOU NOHOU (*proto ten titulěk*). A v závěru uvedl Ivan Hoffman tuto charakteristiku režimu: „PARTĚ POLITIKŮ ... NEDOŠLO, ŽE S KAPITALISMEM OBNOVUJÍ I VYKORISŤOVÁNÍ, KTERÉ TRADIČNĚ PROVÁZÍ I TRÍDNÍ BOJ“ (*podtrhuji toto přiznání, lépe už to nešlo říct. Svou protilidovou politiku zdůvodňují, že jde o přání voličů – ale strany vládní koalice volilo 2,5 milionů voličů z 8,4 milionů oprávněných voličů. A při hlasování o Nečasově vládě hlasovalo pro ni 20. 3. 2012 114 poslanců ODS, TOP 09 a VV a 27. dubna ještě méně*).

○ CESTA PLNÁ OČEKÁVÁNÍ I OTAZNÍKŮ. Tak nazval svůj komentář k papežově cestě do Mexika a na Kubu Jaroslav Šebek v Katolickém týdeníku č. 13 z 27. 3. 2012. Papež na cestě do Mexika řekl, že marxistická ideologie tak byla pojmána, neodpovídá realitě (*nic lepšího dosud lidstvo nezpracovalo!*) a je potřeba hledat nové cesty k řešení společenských problémů. Očekává prý se důležitá role katolické církve při eventuálním přechodu k novému politickému uspořádání. Ale jde prý též o to, aby bratři Castrové netěžili z papežovy návštěvy příliš mnoho výhod. Martin T. Zikmund ve 14. čísle Katolického týdeníku vyjádřil zklamání nad tím, že papež se při své návštěvě Kubu nesešel se žádnými opozičními skupinami, ačkoli o to požá-

daly, ale našel si čas na půlhodinový rozhovor s Fidelem Castrem, o který ho Castro požádal. Jako by tím přiznával, že tamní ideologie je stejně stará a opotřebovaná jako on sám. Biskup Václav Malý žádal v dopise Raúlu Castrovi propuštění všech vězňů svědomí a aby nebyli šikanováni obhájci lidských práv, s nimiž vyjadřuje solidaritu (*jezdí za nimi po celém světě – kdo mu cesty financuje? Byl 17. dubna na vzpomínkové akci na ty, kteří umrzli na ulicích v době mrazů?*).

○ DĚLALA JSEM VĚCI, KTERÉ JSEM VŮBEC DĚLAT NEMUSELA.

Řekla sněmovní předsedkyně Miroslava Němcová 3. 4. 2012 v televizi ... místopředsedkyně Klasnová neměla vůbec ponětí, co je to být poslankyní a ona seděla vedle ní a rok jí napovídala den za dnem, jak má řídit schůzi (*nehlasovala pro ni do této funkce? A zpěvačka Vlasta Parkanová řídit sněmovní jednání ovládala? Hlavně že koalice hlasovala proti zkušenému Vojtěchu Filipovi – to M. Němcové nedošlo!!*).

○ MINISTR FINANČÍ SE NEMŮŽE DOČKAT.

Až prý ze scény zmizí něco tak slizkého a odporného jako je politický subjekt Věci veřejné. To řekl 3. dubna, aby 10. dubna 2012 s tímto odporným subjektem setrval ve vládě, po předčasných volbách by už ve vládě nemusel být – a to rozhodlo!! Ale přestřelka pokračovala. Když strážce financí v Právu 8. dubna 2012 označil VeVe za partu, která má moc jako cíl a na veřejnosti byly odhaleny jako podvodný a zkrachovalý pokus o organizovaný zločin v politice, reagovala Kateřina Klasnová. Politický hulvátský matador za urážku řadových straníků by si zasloužil výchovnou lekci a být chlapem a nebýt v politice, vytula by mu pár výchovných políčků (*ale fackovat může právě M. Kalousek!*) ... hodlal prý se spřáhnout s komunisty, uvažuje o vládě s ČSSD, klamným předpokladem o růstu hospodářství zadlužil před lety ČR o 150 miliard Kč. M. Kalousek uvedl, že to je smysl nestoudného politického stylu VeVe – mít obrovské máslo na hlavě, útočit na jiné a chtít řešit jejich problémy, aby si nikdo nevíšimál problémů svých (*chemik a religionista by měli nejprve vyprat svoje prádlo, takto se znemožňují před veřejností*). Poslanec VeVe Tomáš Jarolím označil M. Kalouska za jednoho z největších korupčníků a za symbol posledních 20 let korupčních vlád (*máme ještě významnější symboly*). **KJ**

ANEBO CO PŘINÁŠÍ DIVADELNÍ A HUDEBNÍ SEZÓNA V KVĚTNU A ČERVNU

V Janáčkově divadle bude premiérována (18. V. - po dlouhých 85 letech) kultovní opera začátku 20. století Elektra Richarda Strausse. Příběh zpracoval na základě antických předloh Hugo von Hofmannsthal do podoby jednoaktové opery a výsledkem je strhující hudební drama, ve kterém Strauss překonal i své předchozí dílo Salome. Režie se ujme Slovincův užívajícího pseudonym Rocc, s jehož osobitým stylem se brněnští diváci mohli seznámit v jeho předchozích inscenacích Glassovy opery Kráska a Zvíře či Rossiniho Popelky. Hlavní roli bude zpívat Američanka Janice Baier, jež patří k předním dramatickým sopranistkám. Mezinárodně uznávaná pěvkyně a herečka je díky svému hlasu a expresivnímu hereckému projevu charismatickou operní interpretkou a profiluje se jako wagnerovská pěvkyně v rolích Brünnhildy, Isoldy a Ortrudy. Podobně pěvecky i fyzicky náročné jsou hlavní ženské role ve Straussových operách Elektra a Salome, jež má ve svém repertoáru.

V Mahenově divadle bude uvedena v premiéře (7. VI.) v režii Jana Mikuláška hra Jeana-Clauda Carriéra Nenápadný půvab buržoazie. Předlohou k inscenaci se stal slavný film Luise Buñuela a J. C. Carriéra, který získal Oscara za nejlepší cizojazyčný film roku 1973.

Městské divadlo na Činoherní scéně premiéruje (2. VI.) muzikál Pokrevní bratři. Příběh anglického dramatika a písničkáře Willyho Russella o rozdělených dvojčatech je sociálně kritickým tématem a zároveň příběhem o dospívání, prvních láskách, problémech s rodiči a dětských hrách. Pointou příběhu je osudové prokletí, které varuje, že v momentě, kdy se rozdělená dvojčata dozví pravdu, obě na místě zemřou. Lze očekávat, že režisér Stanislav Moša se s inscenací vyrovná na své obvyklé profesionální úrovni, která do Městského divadla přivádí muzikálové publikum.

Divadlo Bolka Polívky uvádí (21. V.) Divadlo Kalich s hrou nizozemského autora Franka Houtappelse Na mělčině v režii Jakuba Nvoty. Jde o text, který nabízí hned tři velké příležitosti pro ženy - herečky - Ivu Janžurovou, Barboru Munzarovou a Sabinu Remundovou. Tři ženy rekapitulují po smrti manžela a otce svůj život. Divadelní spolek Kašpar uvede (6. VI.) tragikomický příběh dementního muže Růže pro Algernon z pera Daniela Keyese v režii Jakuba Špalka. Jde o nejslavnější autorovu scifi povídku zfilmovanou r. 1968 pod jménem Charly, Cliff Robertson tehdy obdržel Oscara za nejlepší mužský herecký výkon v hlavní roli a scenárista Stirling Silliphant obdržel Zlatý glóbus za nejlepší scénář. V Divadle Kalich je v hlavní roli J. Potměšil.

Divadlo Husa na provázku reprizuje (28. V.) po 27 letech v obnovené premiéře legendární Hrabalovo Rozvzpomínání. Po premiéře roku 1985 se inscenace hrála na Provázku neuvěřitelných 25 let.

HaDivadlo uvádí po světové premiéře ke Dni matek reprízu (26. V.) hry mladé česko-chilské autorky Anny Saavedry, nazvanou Mama Guerilla. Pokud se čtenář domnívá, že se jedná o reminiscenci na latinoamerické guerilleros-levicové partyzány, kněze v jejich řadách, vyznávající Theologii osvobození, zavrženou papežem Janem Pavlem II., nebo dokonce na Che Guevaru, který jako guerillero v sousední Bolívii skončil svůj život, vyvede ho z omylu podtitul - Tajná zpráva z planety matek. Jedná se o scifi řešící problémy mateřství. Bude zajímavé, jak se mladá autorka s genderovým fenoménem vyrovná. Ve vlasti jejího otce -- Chile i v sousedních zemích, je na venkově žena stále tažné dobytce a podle zákona těchto zemí, po rozvodu dostává děti muž. Je otázka jak by v Chile byla přijímána její předchozí inscenace Česká měna, demýtizující české dějiny, jestliže by stejným způsobem interpretovala chilské dějiny. Je pravda, že její interpretace českých dějin, proti některým přepisům vzniklým za uplynulých dvacet let byla méně radikální a téměř mímá. V Latinské Americe, kde dodnes nejsou zapomenuty územní spory a války o území z 19. a 20. století, by taková interpretace byla považována za urážku národního cítění, zatím co Českou měnu přenášela ČT ve výročí republiky.

Divadelní studio V po premiéře reprizuje (19. V.) hru Hany Řehulkové Chytrá Horákyně. Jde o pohádku na motivy Boženy Němcové s hádankami a písničkami, kde se děti dozví, jak nebýt ani nahý ani oblečený a jak nepřijít na zámek ani po svých ani na voze.

Divadlo Polárka uvádí v premiéře (19. V.) Bajky podle Jeana de La Fontaina. Autoři Martin Čičvák a Martin Kubran i scenárista a režisér Ján Mikuš mají za cíl naučit malé děti vnímat divadlo jako místo, kde se napodobují zvířata i lidé. Základním výtvarným a technickým principem, je stínohra a masky.

Brněnská Filharmonie uvedla v Besedním domě (12. V.) pod taktovkou Jakuba Kleckera mimořádný koncert k životnímu jubileu zakladatele Kantilény Ivana Sedláčka. Jde o legendární postavu sbormistra, který se sborem sklízěl úspěchy na mezinárodních festivalech, jako byl skotský Llangollen.

Czech Virtuosi uvádějí (22. V.) v rámci cyklu koncertů, nazvaných Pocta Mozartovi v divadle Reduta, Mozartův klavírní koncert A-Dur a symfonii Jupiter. Sólistkou bude Motolu Hirai za řízení Hideaki Hiraie. Orchester vzniklý v roce 1998 tak opět prokáže své kvality.

JAMU uvede (17. V.) v Besedním domě Verdiho nepřilíš často prováděné Requiem v podání Moravské filharmonie Olomouc a členů sboru Janáčkovy opery. V minoritském kostele zazní (24. V.) Missa Loreta autora duchovní hudby Vojtěcha Říhovského a vzácně slychané Rachmaninovy Nešpory v podání Komorního smíšeného sboru Křtiny a souborů Musica da Kamera Brno a Santini String Quartet.

Kino Art uvede (18. - 20. V.) klasického Chaplinova Diktátora z roku 1940, který připravoval USA na budoucí válku. Britský Fish Tank (21. - 22. V.) je příběh patnáctileté dcery svobodné matky jejíž jediným zájmem je tancování. Jedná se o sociálně kritický pohled na společenskou skupinu, žijící z podpory na okraji společnosti, vycházející z nejlepší tradice sociálního realismu, britských filmařů Kena Loache a bratrů Dardennových. Červené střevíčky (30. - 31. V.) je legendární taneční britský film z roku 1948, jímž se dojímalý prababičky dnešních převážně mladých návštěvníků Artu.

Kino Lucerna uvádí (19. - 21. V.) film Okresní přebor. Jde o sestříhaný tel. seriál s podtitulem Poslední zápas Pepíka Hnátky. Přes jistou zdoluhavost poplatnou televizi, plní kina patrně fotbalovými fanfy. Můj vysvětleň deník (24. - 30. V.) je nejnovější komedie Martina Dolenkého, natočená podle knižního bestselleru Johany Rubínové. Tématika je o prvním sexu a namáhavé cestě k němu, což umožňuje ideální únik od překvapení chystaných současnou vládní garniturou. /V/

OTÁZKY ... BEZPEČNOSTI ČR

(Dokončení ze strany 5)

trestné činy, ale řeší se pouze staré, dříve nahlášené. Uniformovaná policie - přímý výkon - se nás všech dotýká. Její nedostatek se má vyřešit nejdříve smluvně, později sloučením s městskou policií. To však bude stát další peníze. KSČM je proti tomu, aby soukromé bezpečnostní agentury měly pravomoci jako státní policie. (Čítají nyní asi 100 tis. pracovníků.)

Připomenutí si zaslouží nelegální migrace. Jen letos v ČR 140 osob pomáhalo nelegální migraci. 2980 osob bylo u nás zajištěno. Dochází k obchodování s lidskými orgány, zesílila prostituce, zvýšil se počet únosů děvčat do jiných států. Příčina? Snížil se počet odborníků v této oblasti.

Dále bylo hovořeno o kriminální policii a vyšetřování. O problémech extremismu. V ČR působí pravicoví extremisté (Šlukovský výběžek). O úniku informací. Selhala BISka? Nebo úniky novinářů se dějí na přání zpravodajců? Závěr je, že bude třeba posílit kontrolu zpravodajských služeb.

Po úvodním slově následovala živá, přínosná diskuse. Z ní vyplynulo, že reformu policie začal Langer v duchu požadavků ODS. Po něm to měl dokončit John, který na to nestačil a proto po něm pokračují další. Je to stále probíhající destruktivní politika ODS projevující se střetem ministerstva vnitra a vedením policie. Policisté se brání jak mohou.

Diskusní čtvrtek lze považovat za zdařilý. Příští, snad už zase s větší účastí, se předpokládá 17. 5. 2012 v 16 hodin.

Josef VONDRÁK

Potlačit rostoucí odpor českého národa proti hitlerovské okupaci přišel z Hitlerova popudu do Prahy 28. 9. 1941 jeden z jeho nejbližších spolupracovníků – SS Obergruppenführer a generál policie Reinhard Heydrich (narozen 7. března 1904). Vyhlásil stanné právo, během něhož bylo popraveno 662 příslušníků odboje. Naše zahraniční vláda v Londýně připravila vysláním několika skupin parašutistů atentát na Heydricha. Provedli ho 27. května 1942 Jan Kubiš (narozen 24. června 1913 v Dolních Vilémovicích u Třebíče) a Jozef Gabčík (narozený 8. 4. 1912 v Poluvsie u Žiliny). Na následky atentátu Heydrich 4. června 1942 zemřel. Okupanti prohledávali v Praze všechna místa možných úkrytů parašutistů a stránky deníků byly plné jmen popravených.

1. června 1942 byl popraven spisovatel Vladislav Vančura (nar. 23. června 1891), 19. června 1942 byl zbaven života předseda protektorátní vlády generál Ing. Alois Eliáš (nar. 29. září 1890), který spolupracoval s Obranou národa a s čs. vládou v Londýně.

10. června 1942 byla obec Lidice na kladensku obklíčena, 199 mužů bylo zastřeleno, ženy odvezeny do Ravensbrücku, děti většinou skončily ve vyhlazovacím táboře Chelmno v Polsku – ze 104 dětí se jich vrátilo 17. Obec Lidice byla vypálena a srovnána se zemí, její název zrušen na mapách.

16. června jeden z parašutistů sdělil na gestapu údaje, které 18. června přivedly přes 800 příslušníků zbraní SS k pravoslavnému kostelu na Resslově ulici v Praze. 7 parašutistů svedlo s touto přesilou nerovný boj: na kůru kostela padli 29letý Jan Kubiš, 27letý Adolf Opálka a 28letý Jaroslav Švarc. V kryptě kostela si poslední kulku pro sebe ponechali 27letý Josef Valčík, 30letý Jozef Gabčík, 22letý Josef Bublík a 27letý Jan Hrubý.

24. června postihl osud Lidic obec Ležáky na Chrudimsku. Obec byla srovnána se zemí, popraveno bylo 22 mužů a žen, z 11 odvezených dětí se po válce vrátilo pouze dvě.

4. září byli popraveni biskup pravoslavné církve Gorazd (vlastním jménem Matěj Pavlík), farář Václav Číkl, kaplan Vladimír Petřek a kostelník Jan Sonnevend, kteří v pravoslavném kostele poskytl úkryt parašutistům.

23. 10. bylo popraveno 252 občanů – rodných příslušníků parašutistů a těch, kteří se podíleli na přípravě a provedení atentátu.

Připomínáme si...

LIDICE

Karel JANIŠ

Celkem bylo za tzv. druhého stanného práva od 27. května do 3. července 1942 popraveno 1412 osob. Byli mezi nimi především příslušníci inteligence (20 profesorů, 31 učitelů, 15 soudců, 11 architektů a inženýrů, 9 lékařů, 3 spisovatelé a další), funkcionáři Sokola, Skautů, odborů, důstojníci čs. armády, kněží, na 3000 občanů židovského původu, kteří byli ve třech transportech poslání na smrt do Osvětimi. Zvýšil se i počet popravených v koncentračních táborech. Spolu s obětmi v Lidicích a Ležákách přišlo o život na 5000 občanů. Jde o desetinasobek obětí ve srovnání s tzv. prvním stanným právem po příchodu R. Heydricha v září 1941.

Osud Lidic vyvolal v celém světě nevídaný ohlas. V rámci mezinárodní akce „*Lidice budou žít*“ bylo v 16 zemích pojmenováno po Lidicích 73 měst, obcí a náměstí. Toto jméno obdrželo po narození několik dětí. Naše vláda rozhodla 6. června 1945 vybudovat nové Lidice a první obyvatelé se do nich nastěhovali o vánocích v roce 1949 – bylo mezi nimi i několik žen, které přežily v koncentračním táboře. Byl vysázen Sad růží, do něhož přispěly různé organizace i jednotlivci od nás i ze světa. V r. 1962 vznikla expozice, v níž byly uveřejněny písemné i hmotné

doklady o osudech Lidic před 10. červnem 1942. Stalo se zvykem pořádat k výročí likvidace Lidic nacisty setkání občanů Lidic s dalšími občany, na nichž hovořili představitelé obce i naší vlády. Během roku sem přijížděly výpravy od nás i ze světa, aby se poklonily památce těch, kteří tu zahynuli.

Po listopadu 1989 trvalo dost dlouho, než 31. prosince 2000 zřídilo ministerstvo kultury ČR státní příspěvkovou organizaci Památník Lidice na podkladě usnesení vlády ČR z 15. 3. 2000 o rehabilitaci památníků bojů za svobodu, nezávislost a demokracii, a to za účelem péče o trvalé uchování vzpomínky na vyhlazení Lidic, utrpení jejich občanů a zachování jména obce Lidice jako celosvětového symbolu obětí válečných zločinů. V letech 2001-2 byla provedena rekonstrukce zdevastovaného Růžového sadu a po instalaci veřejného osvětlení a nové závlahové technologie bylo vysázeno přes 23tis. růžových keřů. V letech 2002-3 byla zrekonstruována budova Lidické galerie, v níž je v přízemí umístěna stálá expozice, v suterénu její depozitáře a Mezinárodní dětské výtvarné výstavy Lidice, v 1. patře je každoročně přehlídka jejich prací.

V roce 2005 byla zahájena rekonstrukce a přístavba muzea Památníku Lidice. U příležitosti státního stávku 28. října 2006 byla otevřena nová expozice. Je koncipována jako prastarý obřad svolávání všech obyvatel obce, mrtvých i živých. Jedněch proto, aby vydali vzpomínku, druhých proto, aby svědčili, zda má vzpomínka platnost. V betonové zdi jsou vyryta jména všech obětí lidické tragédie – mužů, žen, dětí ... ony přicházejí mezi živé občany a návštěvníky, kteří je přišli uctít. Takové „*svolávání obce*“ se má stát přirozenou, inspirující i ozdravnou součástí lidské existence.

Navzdory zločinnému počínání nacistů s Lidicemi a jejich obyvateli LIDICE ŽIJÍ a současně VARUJÍ A ODKAZUJÍ dnešku poselství: UDĚLAT VŠECHNO, ABY SE PODOBNÝ ZLOČIN NEMOHL OPAKOVAT!

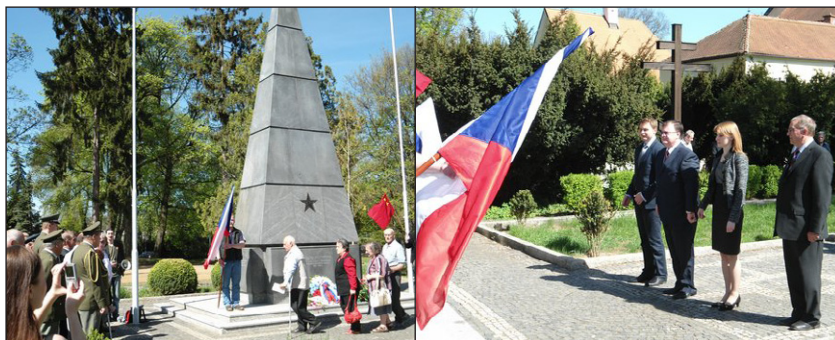
NEPŘIZPŮSOBIVÉ ČECHY CHTĚLI VYHUBIT

Za účasti generálního konzula Ruska v Brně Andreje Jevgeněviče Šaraškina, členů zájezdu Klubu vojenských veteránů hl. m. Prahy a dalších hostů se konala pietní vzpomínka na 326 sovětských vojáků pohřbených pod Památníkem Rudé armády v Brně-Králově poli.

Památník dalo město Brno opravit poté, co jej opakovaně poničili rozbrušovačkou bývalý 1. místostarosta Brna-Králova Pole za ODS antikomunista René Pelán a jeho příznivci. A. J. Šaraškin v doprovodu předsedy brněnských komunistů L. Býčka ocenil péči českých občanů, kterou věnují hrobům a památníkům desítek tisíc padlých sovětských bojovníků proti fašistům na území ČR. Ztráta jejich životů umožnila žít nám v současnosti.

Předseda Místního výboru KSČM Brno-Královo Pole Alois Zlatníček v hlavním projevu připomněl události z porady u říšského protektora Heydricha v r. 1942 na pražském Hradě, kdy fašisté a nacisté řešili, jak po válce český národ z poloviny poněmčit a druhou polovinu nepřizpůsobivých Čechů vyhubit v koncentračních táborech nebo je vystěhovat za Ural.

Zabránili tomu zejména sovětské vojáky se spojenci za cenu obrovských obětí. Jen v Jihomoravském kraji bylo při osvobozovacích bojích zabito přes 10000 Rudoarmějců. Mnoho z nich bylo a je v hromadných hrobech bezejmenných. V ruských archívech ministerstva obrany pátral brněnský člen Čs. společnosti vojenské historie v Brně Vlastimil Schildberger, který získal 220 jmen zde pohřbených do té doby bezejmenných hrdinů. Ti jsou trnem v oku R. Pelánovi a jim podobným pravicovým aktivistům. (vž)

Občané a A. J. Šaraškin s předsedou brněnských komunistů Býčkem vzdávají hold padlým rudoarmějcům v Brně-Králově Poli.

Po přečtení úvodního slova předsedy V. Filipa na posledním zasedání ÚV KSČM jsem se rozhodl článkem obsah podpořit.

Známe výsledky výročních členských schůzí, okresních a kraj-ských konferencí. Brzy bude náš sjezd – sjezd komunistů. Jeho hlavní náplní by měla být výměna názorů nad předloženými dokumenty, jak zlepšit politickou a ekonomickou situaci v naší společnosti. Přijaté usnesení by pak mělo všechny nás zavázat k jeho naplnění. Výsledný obsah jednání by měl být srozumitelný tak, aby nám napomohl v agitační práci v předvolebním období k získání voličů pro naši politiku. Vždyť naše politika je ve prospěch všech těch, kterým se žije hůře za současných vlád, těch, kteří nemají práci, musí obracet každou korunu, aby jen neživořili. Musíme těmto lidem i dalším ukázat, co bychom změnili, kdybychom získali ve volbách více hlasů, a tím více mandátů v kraj-ských zastupitelstvech, v Senátu i Sněmovně. Že tedy záleží právě na nich, koho budou volit.

Žádné diskuse o změně názvu, žádné přesvědčování, kdo je ve vedení strany víc marxističtější nebo reformní, nejen že by situaci nepomohlo, ale místo jednotného postupu by náš potřebný vliv mezi občany jen zeslábl. Všichni nás přece znají, vědí, že jsme zůstali komunisty, že jsme zastánci společenského pokroku, spravedlivějšího řádu, než je současný kapitalismus.

Lidé přece nešli v listopadu 1989 do ulic za svržení socialismu, za rušení našeho vyspělejšího průmyslu, zemědělské velkovýroby, za placení školného, za placení ve zdravotnictví, za rušení zaměstnaneckých výhod, za to, aby se šlo do důchodu až v 70 letech. Lidé vůbec netoužili po byrokracii z Bruselu, lidé vůbec nesouhlasili se vstupem do NATO. Chtěli přece slibovanou svobodu, demokracii, prosperitu našeho národního hospodářství a zrušení obou světových vojenských paktů. Lidé chtěli to, co jim sliboval Václav Havel, jenomže nevěděli tehdy, že on lhal a že jeho řeči byly účelové sliby, které se nenaplnily. Nejenže lhal, ale současně štvál proti nám, když nabádal k tomu, aby komunistům nevěřili, že oni straší nezaměstnaností, která nebude. Sám se později vyslovil, že přece nemohl říci, že jeho snahou bylo nastolit kapitalismus, vždyť tím by lidé z euforie procitli a záměr by se nezdařil.

Kdopak by se Marxe bál?

Pod tímto názvem vyšla ve Futuře kniha Josefa Hellera a Františka Neužila za přispění Mil. Formánka a Pavla Sirůčka. Všichni jmenovaní autoři byli členy Centra strategicko-teoretických studií při ÚV KSČM (CSTS) a podíleli se na starších verzích dokumentu Socialismus v 21. století. Představovali tu však koncepci, s níž většina členů Centra nesouhlasila, proto se rozhodli vypracovat samostatně monografii, v níž vložili svoje představy o možné cestě k socialismu dnes. Naše zpráva nechce být recenzí této koncepce, předložené ve zmíněné knize. Snaží se jen charakterizovat, oč jde Hellerovi a jeho spolupracovníkům na rozdíl od oficiálního stranického dokumentu, předkládaného v květnu VIII. sjezdu.

Zatímco dokument pracovně nazývaný S 21 se snaží využít přirozených procesů, které nastávají v soudobém kapitalismu, dovést do konce budování sociálního státu a přeměnit sociální stát v socialistický, Hellerův kolektiv usiluje o radikálnější přeměnu soudobých kapitalistických vztahů ve vztahy mezi samosprávnými vlastníky výrobních prostředků, v nichž vidí formující se společenskou třídu. Hlavní problém je v tom, že existují mnohá povolání, kde nelze mluvit o budoucím samosprávném vlastnictví výrobních prostředků: škola nemůže být ve vlastnictví jejích učitelů, zatímco sklenářství ve vlastnictví sklenářů být může. Heller vychází z představy, že každý, kdo potřebuje něco užívat, by to měl vlastnit. To je dobře možné např. u továrny na nábytek, ta je nejlépe vlastněna samými výrobci, ale je to zcela vyloučeno např. u muzea, jehož exponáty kdysi sloužily činnosti lidí, dnes však mají hodnotu jen jako památky a když muzeum nemá dost návštěvníků a nevykazuje potřebný příjem, nelze sbírký ve veřejné dražbě prodat a tak na muzeum vydělat. A jsou komodity, které vlastnit nelze a přitom je potřebuje každý, např. čistý vzduch

Jsme komunisty proto, že ještě nikdo nevymyslel lepší společenský řád, než pro který žijeme. My nechceme válkami žádná cizí teritoria, my nechceme „humanitárním“ bombardováním měnit režimy v suverénních státech. My nechceme, aby jednotlivci a jejich korporace žili v přepychu a na druhé straně umírali lidé z hladu a bez lékařské pomoci.

My přece chceme, abychom v naší republice mohli podle svých schopností, znalostí a zdravotního stavu poctivě pracovat, živit svoji rodinu, vychovávat v klidu a míru své děti, vzájemně se snašet se sousedy, známými, být jeden druhému nápomocen. Dnes však přes 22 let vládne jiný duch morálky a výsledky se projevují v nepříměřených rozdílech každodenního života.

Poučení minulostí, vraťme se k hodnotám, úspěšným většině našich obyvatel. Zvolme do čela naší vlastní politiky ne podle slibů, které po volbách neplní, ale takové, které známe dlouhodobě ve svém okolí, kteří prokázali, že jejich slova se nerozcházejí s činy, kteří žijí z poctivé práce, jsou na morální výši, mají v sobě vrozenou solidaritu a umějí podat potřebným nezištně pomocnou ruku. Takové přece v naší KSČM a mezi bezpartijními sympatizanty máme. Upřednostnit bychom měli kandidáty středního a mladšího věku a osvědčené stávající.

Když se sjednotíme na programu, který bude pro lidi zárukou trvalé změny současného vládnutí v této zemi postupným zlepšováním situace v jejich prospěch, budou naše kandidáty volit. Zlo musíme odstraňovat, trestat, dobro nastolovat, podporovat a rozšiřovat. Musíme vytvářet podmínky pro zaměstnance, neboť práce a výsledky z ní vedou ke spokojenosti a štěstí nejen jednotlivce, ale celých rodin.

Změna současného stavu je možná, závisí mimo jiné právě i na práci nás komunistů, kteří jsme nepřevlékli dresy, zůstali věrní myšlenkám sociální spravedlnosti a společenského pokroku. V jednotě je síla, ne v hádkách a v individuálních mocenských ambicích. Ze sjezdu musí odejít delegáti vyzbrojeni programem, který odpovídá našemu snažení – vyjádřenému heslem – S lidmi a pro lidi!

nebo zdravotně nezávadná voda. Nebo vezměme jako příklad houby vyrostlé v lese; kdybychom žádali, aby tyto houby patřily vlastníkově lesa, ať už jím je jednotlivec nebo kolektiv, vrátíme se do 18. století před Marii Terezií, která uzákonila, že přístup do lesů musí mít každý. Neboli: pokud by budoucí socialismus vypadal tak, jak chce Heller a kolektiv, vytvořili bychom novou třídní společnost, v níž by „samosprávnými vlastníky“ vykořistovali ty, kteří by k samosprávnému vlastnictví neměli přístup. Ne nadarmo nazval jeden z členů CSTS publikaci „Kdopak by se Marxe bál“ komunistickým manifestem „marxismu-hellerismu“.

Uvedené řádky píšeme nikoli proto, abychom publikaci jako celek odmítli; spíš nám jde o snahu vyvolat dialog mezi stoupenci různých představ o socialismu v 21. století. Bylo by dobré, kdyby se čtenáři Echa vyjádřili o svých představách budoucnosti.

Vladimír ŠAUR

Nespravedlnost

Do nevolající je případ odchodu Františka Dohnala z funkce prezidenta NKÚ. Byl odsouzen pro zneužití pravomoci úřední osoby a má dostat odstupné ve výši 650 tisíc korun, neboť jeho měsíční plat činil 129 tisíc korun bez náhrad. Na druhé straně mnoho důchodců musí vyjít s měsíčním důchodem například 10 tisíci, někteří i s menším. To znamená, že s Dohnalovým odstupným by tento důchodce vyžil plných 65 měsíců, tj. 5 roků a 5 měsíců.

Za současné vlády se musí šetřit - slyšíme denně - na kom ale? Takových odstraňujících nespravedlivých, nemorálních případů v naší republice je ale více, ne-li mnoho.

Jak dlouho to budou ještě voliči trpět? Neměli by ve větším počtu volit kandidáty KSČM a ČSSD? Kandidáty levicové politiky, ne pravicové - prokapitalistické?

Já volím a budu volit kandidáty KSČM.

Jan KOUBA

Naši májoví jubilanti

1. 5. Alena WIMMEROVÁ, 76 let, LKŽ
Květoslava VOTAVOVÁ, 68 l., 1505
4. 5. Olga FRAŇKOVÁ, 91 let, ZO 1101
Zdeněk SKOUMAL, 55 l., ZO 1505
5. 5. Jana HARTHOVÁ, 73 let, ZO 1101
Jiří MIKŠA, 82 let, ZO KSČM 0503
6. 5. Anna HŮLKOVÁ, 81 let, LKŽ
Alkmini LOGOTHETI, 88 let, ZO
KSČM 0502
7. 5. Karel JAHN, 82 let, ZO KSČM 0305
8. 5. Marie MATOUŠKOVÁ, 82 let, LKŽ
9. 5. Zdeněk PALÁSEK, 87 let, ZO 0305
10. 5. Jana HOŠKOVÁ, 48 let, ZO 0502
Vladimír ZELINKA, 47 let, ZO 3023
11. 5. Marie TÁBORSKÁ, 85 let, ZO 2709
12. 5. Jan KORBEL, 60 let, ZO 3002
Jiří BERAN, 59 let, ZO KSČM 1101
Hana NÝČOVÁ, 58 let, ZO 0505
13. 5. Zdena TKADLEČKOVÁ, 81 let, ZO
KSČM 0502
Danuše LUKOVÁ, 73 let, ZO 0305
15. 5. Jaroslav KREJČÍ, 69 let, ZO 1101
16. 5. Jan ŽÁKOVÁ, 69 let, ZO 0501
Drahomíra DVOŘÁKOVÁ, 79 let,
ZO KSČM 0418
17. 5. Božena STAŇOVÁ, 74 let, LKŽ
Marie MALEŇÁKOVÁ, 64 let, LKŽ
18. 5. JUDr. Jiří KRÁLÍK, 60 let, ZO 3013
Karel WÁGNER, 83 let, ZO 1505
19. 5. Marie ONDRÁČKOVÁ, 80 let, ZO
KSČM 0305
Ing. Milan HRYCIOW, 90 let, ZO
KSČM 0305
Alois ZLATNÍČEK, 77 let, předs.
MíV Kr. Pole, ZO 1505
20. 5. Anna KONUPKOVÁ, 75 let, LKŽ
Vladimír RÝZNER, 82 let, ZO 3013
21. 5. Květoslava KOUDELKOVÁ, 91 let,
ZO KSČM 0305
22. 5. Josefa BUDŇÁKOVÁ, 84 let, ZO
KSČM 2710
25. 5. Ing. Oldřich ŠMARDA, 86 let, ZO
KSČM 0305
27. 5. Alois FREISNER, 90 let, ZO 0302
Marie KOPEČKOVÁ, 80 l., ZO 0501
Jan CHALOUPKA, 91 let, ZO 1508
28. 5. Marie CIHLÁŘOVÁ, 82 let, LKŽ
Marie OBROVSKÁ, 81 let, ZO
KSČM 0505
29. 5. Helena FINSTRLOVÁ, 60 let, ZO
KSČM 0302
30. 5. Božena TRUČKOVÁ, 77 let, ZO
KSČM 1101
31. 5. Věra KAZDOVÁ, 89 let, ZO 1101

Všem jubilantům za odvedenou práci pro stranu děkují a do dalších let přeji spokojenost a dobré zdraví ZO, MíV a MěV KSČM a LKŽ Dobromysl. Připojuje se také redakce Echo. did

Vlastenecké sdružení antifasistů

v Prostějově a Brně-městě ve spolupráci s vojenským klubem důchodců Olomouc zvou do Lidic k účasti na pietní vzpomínce a doprovodným akcím k 70. výročí vyhlazení obce, a to v neděli 10. června 2012.

Společný autobus vyjíždí z Olomouce přes Prostějov a odjezd z Brna (autobusové nádraží u hotelu Grand) je v 6 hodin. Návrat do Brna se předpokládá přibližně v 16-17 hodin rovněž na autobusové nádraží před hotelem Grand.

Z programu vyjímáme: 9,⁴⁵ - 10,⁰⁰ přesun od muzea ke společnému hrobu.

Dále: Kladení věnců ke společnému hrobu ♦ Státní hymna - ženský pěvecký sbor Smetana ♦ Přivítání ředitelem Památníku Lidice ♦ Projev prezidenta republiky V. Klause ♦ Modlitba kardinála D. Duky ♦ Vystoupení předsedy ÚV ČSBS Jindřicha Vodičky ♦ Přehlídka dětských pěveckých sborů ♦ Přesun účastníků kolem sousoší dětí k muzeu, prohlídka nově upravených prostor muzea a galerie.

Cena jízdného je 190 Kč, z toho nutná záloha je 100 Kč. Závazné přihlášky včetně nevratné zálohy přijímá Zdena Korčáková na sekretariátě MěV KSČM Brno, Křenová 67, nejpozději do pondělí 4. června 2012. **Za VSA Brno-město Ing. Leopold Kresta**

Přehradní flotila je opět kompletní

Křtem a slavnostním spuštěním na vodu posledního (pátého) nového parníku s názvem Stuttgart pro 200 cestujících je flotila lodí Dopravního podniku města Brna na hladině Brněnské přehrady opět kompletní. Od r. 1946 jezdí ekologicky výhradně na bateriový elektrický pohon.

Parník Stuttgart za 15,5 milionu Kč z dílen lodářů na Pardubicku pokřtila též viceprimátorka družebního města Stuttgart Isabel Fezerová, která pak na části slavnostní plavby po „brněnském moři“ ovládala na kapitánském můstku kormidlo. Pochválila výměny mládeže mezi Brnem a Stuttgartem. Brněnský primátor Roman Onderka připomněl, že ze všech 10 družebních vztahů mezi městy má Brno partnerství se Stuttgartem nejživější. Jeho představitelé pomáhají Brnu mj.

s vyřizováním jeho záležitostí v orgánech EU. »Žádné naše družební město nemá svoji přehradu a svoji lodní flotilu jako Brno. Partnerská města nám je závidí,« pochlubil se Onderka. Předseda brněnské městské organizace KSČM Ladislav Býček uvedl: »Spuštěním lodi Stuttgart na Brněnskou přehradu skončil jeden z projektů posílení prestiže města Brna i vkladu pro občany. Dostala flotilu nových lodí. Současná situace by opakování takové investice městu Brno už nedovolovala, už není tak příznivá jako před šesti lety, kdy jsme o nákupu parníků rozhodovali. Je dobře, že Brno našlo ve svém rozpočtu tyto finanční zdroje. Kéž by se městu dařilo najít finance i na řešení ostatních dopravních záležitostí. Ne vše na dopravním úseku Brna je tak úspěšné, jako spuštění plavidla Stuttgart na „brněnské moře,“«. (vž)

Sbírkový šatstva

Oblastní středisko Diakonie Broumov pořádá 9. června 2012 v Brně sbírku nepotřebného šatstva a domácích potřeb. Na hlavním nádraží bude od 9 do 17 h. přistaven vagón, do kterého můžete dopravit již nepotřebné ošacení, lůžkoviny, prostěradla, záclony, ručníky, utěrky, deky, obuv, ale i domácí potřeby, či malé funkční spotřebiče. Ve sbírce šatstva pokračuje i Odbor sociální péče Magistrátu města Brna. Sběrka probíhá každou první středu v měsíci (2. května, 6. června, 4. července,

1. srpna, 5. září, 3. října, 7. listopadu a 5. prosince) od 16 do 20 hod. na pracovišti oddělení sociální prevence a pomoci v Jezuitské 1, kam se sociální kurátoři přechodně přestěhovali z Křenové 20. Přinést lze větší pánská a dámská trička, mikiny, svetry, rifle, manšestráky, šustákové soupravy, bundy, spodní prádlo, ponožky a boty, v zimních měsících také čepice, rukavice, šály nebo kamaše, také deky, spacáky, karimatky, batohy, kapesníky, ručníky apod. Informace lze získat na oddělení sociální prevence a pomoci na t. č. 543 254 512 nebo e-mailové adrese kuratori@brno.cz. did

Pozvánka na pořad JURKOVIČOVA VILA

Výbor národní kultury v Brně Vás srdečně zve na prohlídku památkového objektu s odborným výkladem.

Autorka pořadu: Marie Veselá.

Pořad se koná ve **čtvrtek 24. května 2012. Sraz v 15,³⁰ hodin** u Jurkovičovy vily - Brno-Žabovřesky, ul. Jana Nečase 2 (proti restauraci Rosnička), tramvaj č. 1 - zastávka ul. Bráfova.

Vstupné 100 Kč dospělí, 50 Kč důchodci, ZTP i doprovod zdarma. Bezbariérový vstup! Příští akce: 11. 6. 2012 v 17 hodin - Koncert LŠU, tř. kpt. Jaroše 24, Brno. Poštovní schránka: VNK Brno, Křenová 67, PSČ 602 00

